

Scarlet Hendrickx-van Stokhem
Matia Heesakkers

RIDDERTJE RUBEN

EN HET HARDE HARNAS

Op een dag werd in dit kasteel een jongetje geboren: Riddertje Ruben. Net als iedereen in zijn familie moest hij zo snel mogelijk een harnas aan. 'Zo hoort dat bij échte ridders,' zeiden zijn ouders trots.

Ruben zag zijn ouders en zijn zus bijna nooit zonder harnas. Alleen tijdens het slapen mocht het af. Het was ook best een klus om het aan en uit te trekken. Het harnas was mooi, sterk en glimmend, en voelde goed om te dragen. Maar niet altijd...

Buiten krom Ruben naar zijn favoriete plekje in de boom. In de verte zag hij een vogel vliegen, vrij en onbezorgd. Was ik die vogel maar, dacht hij. De vogel landde naast hem. Van dichtbij kon Ruben zien hoe mooi hij was, met glanzende witte veren en alle kleuren van de regenboog op zijn buik.

'Last van je harnas zeker?' Ruben keek het dier verbaasd aan. 'Eh, ja. Wie ben je, en hoe weet je dat?' 'Ik ben Voelspriet,' zei de vogel. Hij gaf Ruben een vriendelijke vleugel. 'Je zou het misschien niet zeggen, maar ooit zat ik er ook zo bij.'

Ruben ging de uitdaging aan. Hij liep een eindje het water in. Eerst duwde hij de bal onder water met zijn ene hand, en daarna met zijn andere hand. Maar de bal schoot steeds weer omhoog. Toen hij het met twee handen tegelijk probeerde, lukte het. 'Makkie!' riep Ruben trots. 'Mooi,' zei Voelspriet, 'maar ik zei onder water hóúden, hè? Ik moet even iets halen, ben zo terug...'

Voelspriet vloog ervandoor, een beetje verbaasd bleef Ruben achter. Al snel begonnen zijn armen te trillen. Wat sta ik hier eigenlijk te doen, dacht hij, terwijl het trillen erger werd. Hoelang blijft hij weg?

'Weet je, Ruben? Er is niks mis met een harnas. Het beschermt je. Maar als je het altijd aanhoudt, kan het leuke dingen tegenhouden. Soms moet je het af kunnen doen, zodat je écht kunt voelen.'

Ruben moest aan zijn ouders denken. Wat zouden ze ervan vinden als hij zijn harnas af zou doen? Voelspriet zag hem nadenken. 'Nieuwe dingen zijn vaak spannend, maar na een tijdje wen je eraan.'

Ruben rende de trap af en zocht een plekje in het zand. Zonder harnas. Hij dacht aan wat Voelspriet had gezegd. 'Het is nieuw, dus het is even wennen,' zei hij zachtjes tegen zichzelf. Hij ademde rustig in en uit. Met zijn ogen dicht luisterde hij naar de wind en de golven.

Hoe zou het zijn om zonder harnas in het zand te liggen, vroeg Ruben zich af. 'Ik kan het,' zei hij en ging voorzichtig liggen. Het zand kriebelde zachtjes over zijn lijf. Wat was dat een fijn gevoel zeg!

